

časopis slovenských a českých bohoslovcov
Pápežského kolégia svätého Jána Nepomuckého

OBSAH:

Karel Vrána, rektor: Ach, synku...	2
Gejza Veselý: Z kázne pri primičnej svätej omši O.Karla Janouška	4
Vladimír Pleský: Exercicie	7
Ján Košiar: Aj v Bratislave máme Seminár	9
Jindřich Holeček: K interpretaci motivu okřídleného jezdce na předvelkomoravském ná- končí z Pohořelic u Brna /2.část/	12
Gejza Veselý: Malá spomienka Kňazské a životné jubileá našich kňazov	18 19
Pro memoria	20

Rím, sviatok sv.Lucie, 13.decembra 1986

Redakčná rada: Peter Bouček, Ján Košiar, Zdeněk Mareš

Naša adresa: Pontificio Collegio Nepomuceno
Via Concordia 1
I-00183 Roma

Poštové konto č.31027006

ACH,SYNKU...

Když tato nepomucenská Brázda se dlouho neobjevovala na našem římském poli, začal jsem se ptát, co se vlastně polámalo. Dostával jsem stydlivé, a posmutnělé odpovědi, které by se daly volně převést na slova naší národní písně: "Orali jsme, orali - ale málo, kolečko se nám polámalo..." A ono se skutečně polámalo, a to v naší silně vytižené a zatížené kopírovačce. Tuším, že se kolečko porouchalo i jinde. To se stávalo a stává. S tím musíme počítat. Kdo se nikdy neodváží položit ruku na pluh a vyorat brázdu, ten " sedet post fornacem et habet suam pacem", tomu se žádné kolečko nepoláme. Jsem rád, že platí i u nás moudrá rada zmíněné písně: "Když se ti zlámalo, dej je spravit, - nauč se, synečku, hospodařit". Tak se stalo. Kopírovačka opět sestersky spolupracuje. Chci věřit a doufat, že i ta jiná, podzimmími mlhami zrezavělá, lidskou nedostatečností porouchaná a odvěkou nemotorností polámaná "kolečka" budou spravena. Nakonec je třeba přiznat, že i ta nepřijemná porucha je pro nás všechny dobrou příležitostí učit se hospodařit. Na tom také, a předně, záleží. Zde v Nepomucenu hospodaříme a učíme se hospodařit s tím, co nám Pán svěřil: s povoláním k účasti na Kristově kněžství, s královstvím Božím v nás a kolem nás, s tím, čím z Jeho milosti jsme, i se všemi možnostmi, které pro nás denně Jeho srdce otevírá. Pokládám za svou radostnou povinnost poděkovat za věrné a vytrvalé spoluhospodaření na nepomucenské líše Otci spirituálovi Špidlíkovi, Otci vicerektorovi Plíškovi, Otci Řihovi, který mi odpustí, když ho nazvu naším "šafářem", naším pilným a vzorným hospodynkám polským Sestřičkám, Otci prefektovi Kútnému a vůbec všem, kdo se svědomitě, odpovědně a aktivně účastní hospodárného zvelebování naší Koleje. Čím by však bylo naše hospodaření bez vás, kteří jste vyšli z Nepomucena do světové diaspory a kteří při nás všestranně, duchovně i hmotně stojíte? S vámi se dělíme o naše denní starosti i radosti, o kříže i naděje. Vám všem patří můj osobní dík za každé povzbuzení a za každou pozornost. Víím, že i vy si někdy zahubujete. Při hospodaření to jinak nejde. A je to stále lepší než netečnost a lhostejnost ke společným nepomucenským starostem. Jedna taková starost se začíná vynořovat na obzoru našeho hospodaření. Jistě souhlasíte se mnou, že je moudré nezavírat před ní oči nýbrž ji pojmenovat a vyslovit ji v pravý čas. Ta starost se jmenuje - v rámci naší metafory - střídání hospodářů. Moudrý hospodář dovede zavčas uvést na své místo mladšího hospodáře. Brzy tomu bude už deset let, co jsem byl jmenován rektorem Nepomucena. Roky mi narostly

a je na čase poohlédnout se po novém hospodáři. Svěřuji tuto starost našim Otcům biskupům i vám všem, kterým záleží na budoucnosti Nepomucena. Odejít "na výměnek" nemusí znamenat opustit pole, pluh a hospodářství. U nás doma se říkávalo, že "dobrý kůň umírá v řemeni". Při této příležitosti, bych chtěl poděkovat svému předchůdci Mons. Piannerovi za jeho velkorysou a moudrou pomoc v začátcích mého rektorování, za jeho dosavadní vydatnou pomoc v nepomucenském hospodaření i za jeho nádherný příklad, který dává nám všem - a hlavně mladým - svou neúnavnou kněžskou apoštolskou činností. Dne 19. prosince 1986 v kolejni kapli budeme s ním koncelebrovat děkovnou mši svatou u příležitosti jeho zlatého kněžského jubilea. Budeme pamatovat i na naše exalumny, kteří letos oslavují výročí svého kněžského svěcení: Mons. Lekavý a Dr. Walouschek 50 let. Na stříbrná jubilea jsme už pamatovali. Ale vzpomeneme opět, hlavně na Otce Šacha, v jehož srdci má Nepomucenum vzácné místo.

Naším jubilantům i vám všem přeji požehnaný rok 1987 slovy básníka Františka Lazeckého:

Až jednou v silvestrovské noci
uvidíš zlatý růžek měsíce
toulat se kdesi po nivách nebes,
nezpívej ukolébavku tomu, co jsi.
Ani na okamžik se neschovávej!
Přece víš, že v každé chvíli je všecko!
Vykroč i ty! Neboj se noci, neboj se světa!
Ať měsíc ubývá, ať měsíc přibývá,
ty kráčeš dál. Přece půlnoc ti řekla:

Už had hospodaříček pod prahem usnul
a teď na svých pokladech leží.
Nic nedej na to, co nalokotil.
Nechej ho spát. A ráno na Nový rok
jeho poklady rozdej. Sám buď dar.
A daruj všecko, především sebe.
Jen potom dojdeš až k úplňku srdce.

Nestarej se o čas, neboj se o svět,
jen tak se pobratříš s každým a se vším:
s věcmi, s lidmi, i s tím, co zveme vesmír.
Až jednou
ze kteréhokoli letopočtu
ten úplňk srdce se rozsvítí v tobě,
v tobě a v každém z nás na této zemi,
i svět jako bílé kozlátko poběží k jaru.

Karel Vrana

Z kázne pri primičnej svätej omši

O.Karla Janouška 6.VII.1986

v Elwangen

Drahý primiciant,

milí rodičia a priatelia!

Dnešný deň - 6.júla 1986, pre mnohých obyčajná neďela, pre nás však tu prítomných i pre ostatných, ktorí sa nemohli osobne zúčastniť, je však veľkým sviatkom a spoločne so včerajším dňom, kedy náš novokňaz Karel prijal z rúk Otca biskupa Škarvadu sviatosť kňazstva, zostanú nezabudnuteľné. Nadišiel čas, kedy sa ten, ktorého si vyvolil Pán, poberá splniť svoju úlohu, na ktorú sa šesť rokov pripravoval.

Nebýva zvykom, aby na primíciach kázal diakon, ale obyčajne tí najlepšie kňazi-kazatelia. Stalo sa tak na základe želania nášho novokňaza. Ale i napriek tomuto nedostatku započúvame sa spoločne do hlasu Pána Ježiša v dnešnom svätom evanjeliu.

" Žatva je síce veľká, ale robotníkov málo. Proste teda Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu !" /Lk 10,2/.
Cirkev sa vždy modlila a modlí na tento úmysel, aby vyprosila milosť povolania ku kňazstvu. Mnohokrát sme to i v seminári veľmi silne pocítili. Modlitby, obete rodičov, príbuzných a mnoho iných neznámych šlachetných duší vyprosujú pre nás Božiu pomoc. Kňaz je Boží služobník, ktorého si on sám vyvolil. "Nie vy ste si mňa vyvolili, ale ja som si vyvolil vás..." /Jn 15,16/.

Je to veľká dôvera Syna Božieho k tým, ktorých si vyvolil a ktorá zaväzuje k vďačnosti po celý život. Milosť kňazského povolania, ako každá milosť daná od Boha, býva síce zadarmo daná, ale človek sa na ňu predsa musí náležite pripraviť a Pána Boha o ňu prosiť. Od toho, ktorý sa na základe Božieho vnuknutia rozhoduje sa očakáva odpoveď. Je to rozhodnutie veľké. Motívy, ktoré

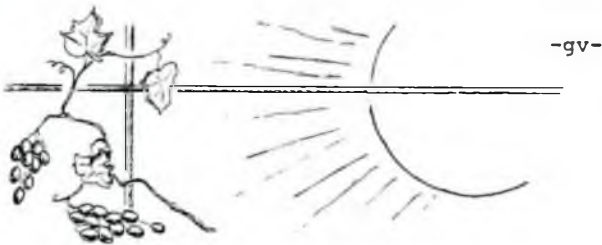
vedú ku kňazskému povolaniu, bývajú rôzne. Môžu byť vlastné, ale aj také, ktoré pochádzajú zvonka. Okrem spomínanej milosti Božej, ktorá je na prvom mieste a je nepostrádateľná, to často býva osobný život kandidáta, náboženský život rodičov a v rodine, vzorný kňazský život duchovného vo farnosti, dobrá kniha, tlač a podobne. Božia milosť môže urobiť aj nepredvídané zásahy, niekedy ľudsky nevysvetliteľné. Niekedy Pán Boh volá už dospelého muža, ošľahaného životom, ktorý má svoje zamestnanie a postavenie v spoločnosti. Niekedy sa povolanie môže realizovať iba v cudzine, ďaleko od domova, drahých, vlasti. To je prípad aj nášho novokňaza a takmer všetkých bohoslovcov v Nepomucene, pre ktorých nebolo miesta doma, v seminároch v Litoměřiciach a Bratislave. Tento stav trvá už skoro štyridsať rokov !

"Idte"... /Lk 10,3/ pokračuje Ježiš na ceste z Galiley do Jeruzalema a rozosiela svojich učeníkov. "Idte do celého sveta" ! /Mk 16,15/. Pred nedávnom pri prvej svätej omši novokňaza v Ríme, biskup-svätiteľ v kázni spomínal, aké primície bývali doma, vo vlasti. Pri primičnej omši, pred slávnostným obedom čakala novokňaza na stole pod tanierom obálka s dispozíciou od biskupa - prvá kaplánka - kde ako kaplán mal nastúpiť.

Ty, drahý Karel, dnes takúto obálku pod tanierom nenájdeš. Všetko bolo dohodnuté s pánom biskupom už pred vysviackou. Po určitom čase kaplánovania na nemeckej fare, Ťa čaká česká misia v Mníchove. Idte do celého sveta ! /Mk 16,15/. Ako sa tento Pánov príkaz uskutočnil práve v Tvojom prípade. Z Moutnic do Mníchova ! Čo Ťa tam čaká ? Vie len sám Pán Boh. Čo Ťa tam ale naisto čaká, je Boží ľud, nesmrteľné duše, pre ktoré si sa stal kňazom, vysluhovateľom Božích tajomstiev. Po slávnostných dňoch plných radostí prídu všedné dni plné starostí. Aj počasie dnes akoby symbolizovalo túto realitu ľudského života. Po včerajšej sobote plnej slnečného jasu dnes prší. Pravdy evanjelia sú večne platné, nemeniteľné. Sú adresované všetkým ľuďom všetkých čias. Treba ich však sprístupňovať ľuďom dneška. Táto apoštolská práca vyžaduje od kňaza stále štúdium a meditáciu o večných pravdách, ale tiež otcovský prístup ku všetkým, aby poznal ich nedostatky, ale aj ich potreby.

Veriaci kresťania musia dnes žiť v zosekularizovanej, často náboženstvu nepriateľskej, ateistickej spoločnosti. Ľudia dneška takí úspešní v práci, štúdiu, žijúci na vysokej životnej úrovni, sa nachádzajú v ťažkých životných situáciách. Rôzne trápania v rodinách, na pracoviskách, zlé medziludské vzťahy, neistota, strach i ťažké krízové stavy. Kňaz ako poverený služobník Boží má pomáhať všade tam, kde ho potrebujú a obracajú sa naň. Vysluhovaním sviatostí, slúžením svätej omše, katechézou, modlitbami, má byť ich vodcom a sprievodcom na životnej ceste. Svätý Otec Ján Pavol II. v liste ku kňazom pri príležitosti Zeleného štvrtku hovorí: "Naša pastoračná činnosť vyžaduje, aby sme boli blízko k ľuďom, ich problémom...niekedy veľmi ťažkým. Našou úlohou je slúžiť pravde a spravodlivosti v rozmeroch ľudskej dočasnosti, no vždy v perspektíve večnej spásy. Ľudia - naši bratia vo viere ba aj neveriaci od nás očakávajú, že vždy budeme schopní ukázať túto perspektívu, že budeme jej hodnovernými svedkami."

Drahý Karel, nakoniec Ti všetci z úprimného srdca želáme, aby si bol takýmto kňazom a svedkom tým, ku ktorým Ťa Cirkev posla. Zo srdca Ti želáme a zároveň v modlitbe prosíme, aby Ťa Božia pomoc a ochrana Matky Božej Panny Márie na orodovanie našich vierozvestcov svätého Cyrila a Metoda sprevádzala vždy a všade.

Ospravedlňujeme sa všetkým našim čitateľom, že obľúbenú KRONIKU sme z technických príčin nemohli zaradiť do tohto čísla. Celkom iste ju ale nájdete v budúcich číslach.

Redakcia

Exercicie

Ticho v kapli, zraky upřené na svatostánek, soustředěná mysl. Vpředu před našima očima postava biskupa, pohrouženého do pokorné modlitby. Kolem ticho. Ticho, jenž je hlasem Božím.

Při těchto myšlenkách se mi vynořuje obraz nedávno skončených duchovních cvičení, jež jsou každoroční součástí naší duchovní formace.

Ne náhodou je čas duchovních cvičení právě po velkých letních prázdninách, které jsme všichni strávili mimo seminář. Prázdninách uprostřed shonu světa, často vzdor osobní snaze odvádějící lidskou mysl od věcí duchovních, z hluku, jenž pramení v časném a pomíjejícím a také k časnému a pomíjejícímu směřuje a v něm končí, převrací takto přirozeně nadpřirozenou hierarchii hodnot. Naproti tomu měly prázdniny pro nás mimo rekreačního a oddechového charakteru i hluboký duchovní význam. V konfrontaci se světem, mělkostí jeho ambic a tužeb se stále jasněji vynořuje opravdový cíl lidského života, smysl, který jej naplňuje a posvěcuje, smysl, jenž není samoučelem, jenž je začátkem i koncem, cíl, jímž je Bůh.

A tento čas duchovních cvičení strávený v tichosti, klečíc před Pánem ve svatostánku, nám umožnil udělat rekapitulaci našeho duchovního pokroku, jehož dosahujeme na cestě za povoláním, kterého se nám dostalo. Také byl tento čas příležitostí pro zkoumání našich schopností a sil vzhledem k cíli, k němuž směřujeme, příležitostí opětovně potvrdit své rozhodnutí a souhlas ke Kristovu následování. Pro naše čtyři nové spolubratry ze Slovenska, kteří tento rok začínají s námi poprvé, byla duchovní cvičení na začátku nového akademického roku nejlepší přípravou pro vstup do života v semináři.

Exercicie se konaly jako každoročně v mariánském poutním místě Galloro nedaleko Říma, v exercičním domě otců Jesuitů. Tam, vzdáleni od domácího prostředí semináře, plného všedních starostí, byla vytvořena ideální možnost pro meditaci a modlitbu.

Naším exercitátorem byl v tomto roce Otec biskup Dominik Kařata z Tovaryšstva Ježíšova, původem ze Slovenska. Stal se srdcem i duší našich duchovních cvičení, svou úlohu vykonával s velkou ochotou a nadšením. Z jeho hlubokých a pokorných kázání zářila nejenom vzdělanost teologa a pokora a láska pastýře, ale také životní opravdovost člověka, který sám trpěl pro Kristovo jméno.

-vp-

Blahoželáme novokňazom

V tomto roku sviatosť Kristovho kňazstva prijali traja seminaristi z nášho Nepomucéna.

JAN BĀRTA a IVAN KŪTNY boli vysvätení Svätým otcom Jánom Pavlom II. vo Svätopeterskej bazilike na sviatok Najsvätejšej Trojice 25.mája 1986.

KARLA JANOUŠKA vysvätil otec biskup Jaroslav Škarvada v Elwangene na sviatok svätých Cyrila a Metoda 5.júla 1986.

Naším novokňazom srdečne blahoželáme a vyprosujeme im veľa Božích milostí v ich práci pre Nebeské kráľovstvo.

Redakcia

Aj v Bratislave máme Seminár

Práve pred rokom, pred Vianocami 1985, sa námestník primátora mesta Bratislavy Pavol Kováč stretol s katolíckymi kňazmi mesta. V rozhovore ich naraz prekvapil poznámkou: "Ako viete, nedávno tu bol kardinál Casaroli a medziiným žiadal našu vládu, aby sa výcho-va v Seminári prevádzala podľa predstáv Svätej stolice. S týmto naša socialistická spoločnosť nikdy nebude súhlasiť."

Kováčove slová prezrádzajú medziiným to, že hlavné slovo v seminári a na fakulte má - kto? Odpoveď nie je taká jednoznačná, ako by sa mohla na prvý pohľad zdať. Ľahšie je azda uhádnuť, že hlavné slovo nemá trnavský biskup, hoci je veľkým kancelárom fakulty a starosť o Seminár patrí medzi jeho prvoradé a najvlastnejšie úlohy.

A ešte čosi sa dá na základe materiálov publikovaných Nemeckou katolíckou tlačovou službou KNA s istotou tvrdiť: že bratislavský Seminár nevychádza z krízy. Skandály sú na dennom poriadku a tí, ktorí by mali byť pre kandidátov kňazstva vzormi, učiteľmi a vodcami, sú im často na pohoršenie. Je priam zázrak, že napriek všetkému vychádzajú i z tohto Seminára ozajstné kňazské osobnosti.

Sedou eminenciou fakulty je jej sekretár docent Jozef Krajčí. Z toho dobre informovaní uzatvárajú, že za všetkým, čo sa na fakulte deje, stojí štátna bezpečnosť. Jeho dielom bolo vraj, že po povestnej hladovke musel opustiť fakultu vzorný a čestný prefekt Kučera. Na jeho miesto nastúpil 38 ročný Karol Krajčí, ktorý sa od prvého okamihu stal verným spolupracovníkom Jozefa Krajčího.

Po smrti rektora seminára Félix Petroviča štátna správa navrhla do tejto funkcie Karola Krajčího. Biskup Gábriš ho odmietol ako "kňaza nezrelého a nezodpovedného". Na príkaz štátnej správy však Krajčí túto funkciu vykonával, medzitým čo štátna správa robila nátlak na biskupa. Tento neustúpil a po nejakom čase menoval za dočasného rektora profesora liturgiky Jozefa Beitla. Karol Kraj-

čí mu odmietol vydať kľúče od úradu. A tak mal seminár "dvoch rektorov". Táto komédia trvala takmer rok. Ukončil ju v novembri 1985 dr. Máčovský, riaditeľ úradu pre cirkevné veci, ktorý navrhol za nového rektora novozámockého farára Bartala. Biskup Gábriš súhlasil pod podmienkou, že Bartal sa vzdá funkcií v Pacem in terris a prestane chodiť na schôdze. Bartal to slúbil a začiatkom decembra bol inštalovaný do funkcie. Menovanie Vladimíra Medzihorského z Piešťan za druhého prefekta v Seminári je znakom, že si biskup želá, aby Karol Krajčí opustil Seminár.

Zásluhou Jozefa Krajčího sa na fakultu dostal aj 40 ročný Ladislav Ostrák, vysoký funkcionár Pacem in terris. Zastáva funkciu tajomníka fakulty. Pred Vianocami odovzdal bohoslovcovi ilustrovanú Bibliu s pripomienkou, že je to dar od Pacem in terris. Po štyroch rokoch, prvýkrát od hladovky, sa ktosi znovu odvážil na pôde seminára robiť reklamu Pacem in terris - navyše tým, na čom nemá nijaké zásluhy.

Do mimoriadne dôležitej funkcie špirituála sa na nátlak Jozefa Krajčího po mnohých ťažkostiach dostal jeho 30 ročný kaplán Teodor Kamody. Medzi odporcov jeho kandidátky patrila i časť štátnej správy, a to z obavy, že sa na fakulte vytvára klika, ktorá sa v budúcnosti bude opierať predvážne o ŠtB. Opozičnej skupine štátnej správy sa však predsa podarilo aspoň to, že Kamody nesmie vykonávať pastoračnú činnosť v Bratislave. Nedostal na to štátny súhlas. Krajčiovci od prvej chvíľky vyvíjali na neho systematický nátlak, aby ho úplne získali na svoju stranu. Kamody sa proti tomu bránil.

Azda najabsurdnejšia situácia za posledné roky sa vyvinula zápasom o úrad vicerektora. Dlhé roky ním bol farár z Devína Miloš Ondrejko. Vedenie fakulty ho asi pred rokom z funkcie odvolalo. Ondrejko sa jej nevzdal a dal vedenie fakulty na civilný súd. Obvodný súd Bratislava I odmietol riešiť tento prípad. Medzi Ondrejkovými odporcami patrí Jozef Krajčí, ktorý dosiahol, že od 1. septembra 1985 stratil súhlas pre Seminár a Devín. Jozef Krajčí prišiel teda na svoje. Príde na svoje aj tým, že obsadí miesto dekana fakulty, ktoré sa mu vraj veľmi zalieča ?

A čo seminaristi ? Ako sú schopní duchovne zvládnuť tieto škan-
dály, zachovať vieru, idealizmus a pokoj ? A čo biskup Gábriš ? Po-
trebuje priam hrdinskú odvahu a trpezlivosť. Isteže ešte jestvujú
na fakulte ľudia, ktorí sa úprimne a cieľavedome usilujú, aby sa
táto inštitúcia mohla ešte nazývať katolíckou a nedostala sa úplne
do nezodpovedných rúk.

Kým štátnej správe ide o moc, o disponovanie s financiami - aj
a dakedy najmä do vlastných vrecák -, kým štátnej bezpečnosti ide
o temné zákulisné ciele moci, ktorú neslobodno podceňovať, dá sa
všetko akosi pochopiť. Títo ľudia nemajú vyšších motivácií. Čo
však povedať, keď na spomenutých nerestiach majú účasť ľudia ve-
riaci, duchovné osoby, predstavení na takých vrcholne zodpovedných
miestach ? Najviac škôd v cirkvi nepochádza zo strany tých, čo sto-
ja mimo cirkvi, lež tých, čo sú v nej. Ich intrigy by sa jej mo-
hli stať osudnou - keby cirkev bola iba ľudským dielom.

Každodenne zahŕňame do svojich modlitieb našich spolubratov
v Bratislave a v Litoměřiciach, aby vydržali v týchto ťažkých ča-
soch, v službe do ktorej ich Pán povolal. Rovnako aj ďakujeme Pánu
Bohu, že nemáme problémy takého charakteru, že máme predstavených,
ktorí cítia za nás veľkú zodpovednosť, ktorí nás majú radi a s kto-
rých pomocou odvážne kráčame za svojím cieľom, ktorým je Kristus
sám.

-jk-

/podľa VoA/

K interpretaci motivu okřídleného jezdce na předvelkomoravském nákončí z Pohořelic u Brna / Příspěvky ke studiu symbolických struktur slovanského duchovního vědomí / 2.část

Samotný název védického rituálu ašvámédhy, o němž jsme se zmínil v minulém čísle, je odvozen od podstatného jména kůň /ašva /. Rituál,aktualizující symbolicky vítězství kosmického řádu bytí nad silami zániku a chaosu, činí svým hlavním protagonistou koně, obětovaného v zastoupení krále. Je svátkem kasty ksatriů-bojovníků a koná se v létě, jež je jejich roční dobou / Śatapatha Brāhmana XIII, 4,1,2 / .Kůň, jemuž indoevropský svět druhého tisíciletí před Kristem vděčí ve značné míře za svou progresivní expanzi a úspěch^{19/}, personifikuje zde vitální sílu / ksatra /, tedy samu esenci druhé suverénní hierarchické funkce indoevropského duchovního světa. Tato skutečnost se druhotně odráží i v jeho vztahu k dvěma základním božstvům védické Indie-Mitrovi, bližšímu světu člověka a kasty bráhmánů, bdícímu ochránci přátelských vztahů a Varunovi, zneklidňujícímu, hroznému a lstivému pánu kosmických sil a kasty bojovníků. Kůň je jednoznačně varunovský / Śatapatha Brāhmana IV,2,1,11: "sa hi vāruno yad aśvah"/ a jako takový zaujímá po člověku první místo mezi pěti živými tvory vhodnými k oběti / tamtéž, XIII,3,3,1 / . Jako personifikovaná ksatra předchází bojovníky na válečných výpravách -- v praxi docházelo po dobu roku, během něžž byl vybraný obětní kůň volně chován,k celému sledu drobných bitev doprovodu, který měl dbát aby se hřebec nespářil, s princem sousedních území,na něž se zatoulal / čtrnáctá kniha Mahābhāraty rozvíjí motiv souboje Arjuny, vůdce eskorty koně, s jeho vlastním synem Babhruvāhanou, jemuž morální kodex ksatrii velí vzepřít se cizincům /.

Nedávno zesnulému prof. Georgesu Dumézilovi vděčíme za dosud nejrozsáhlejší, široce založený systematický srovnávací výzkum indoevropských duchovních tradic. Speciálního předmětu našeho zájmu se soustředěněji dotkl již roku 1954 ve studii Bellator eqvos, obsažené ve sborníku Indoevropské rituály v Římě. Výsledkům více než

pětadvacetiletého bádání dal posléze definitivní a směrodatnou podobu ve svém monumentálním Archaickém římském náboženství s dodatkem o náboženství Etrusků, jež spatřilo světlo světa roku 1966 v pařížském nakladatelství Payot^{20/}. Dumézilovi přísluší objev tripartitní hierarchie indoevropských náboženství, založené na funkčním odlišení božstev magicko-právní svrchovanosti, fyzické síly a plodnosti a prosperity. Tato archaická duchovní triáda funkcí, jejichž hierarchické vyvážení a soulad garantuje harmonický život a samu existenci společnosti a analogicky pak i světa, stojí posléze ve svých důsledcích u kořenů tzv. ideologie trojího lidu, provázející ve svém universálním výrazu i specifických mutacích indoevropské etnika dějinami od prvních červánků až k paprskům novověku^{21/}. Seznamme se tedy nyní alespoň v základních obrysech s rolí sakrálního koně a jezdce v archaickém římském náboženství.

Na prvním místě je pozoruhodné, nakolik sám jazyk užívá zcela odlišných termínů pro koně plnohodnotného, tedy hřebce plného vitální síly / *eqvos, equos, equus, ecus* ; srovnej galské epos / a na druhé straně pro koně druhořadého, tažného či vykleštěného / *caballus* /^{22/}. Kůň je svou podstatou spojen s bojem a válkou, stejně tak jako vůl s pluhem a orbou / tento motiv protikladu stále opakuje prvních tři sta veršů třetí knihy Vergiliových Georgik v tématu *equos bellator - bos arator*; podobně líčí Ovidius bídu předaugustovských časů ve svých *Fastes* I, 598, takto: "*Bella diu temere uizos, erat aptior ensis uomere, cedebat taurus arator equo*". / . Sama podoba koně je neblahou náповědí války a bojovnosti, jak nám to napovídá Serviův výrok, komentující obraz koně na karthaginských mincích slovy: "*bellicosa est Carthago per equi omen*"^{23/}. Z tohoto důvodu bylo rovněž flaminům, kněžím Jupitera Kapitolského, zakázáno vsednout na koně, který evokoval reálně i symbolicky poskvrnění dotykem války a smrti. Tomuto svrchovanému bohu příslušel kůň jedině v momentu triumfu, jako pánu nad mírem a válkou / průčelí kapitolského chrámu proto neslo dvě monumentální sousoší čtyřspřeží; konzul Camillus se např. dopouští rouhání a je obviněn ze svatokrádeže, když v triumfu zapřáhl do svého vozu bílé koně - srv. Titus Li-

vius, Ab Urbe condita, V, 23 /.

Kůň tedy náleží plně "Marti bellico deo" a je mu obětován v závěru equirrií, koňských dostihů, konaných na závěr bojovnické sezóny o idách měsíce martialu / 15. října / na Martově poli. Sám svátek byl rovněž nazýván October equos, podle obětovaného zvířete, jímž byl pravý kůň vítězného dvojpřeží / tedy nejrychlejší a nejsilnější zvíře dne i vzhledem k tomu, že v záprahu vítězné bigy běžel na vnější straně a musel tedy v zatáčkách dráhy vyvinout větší úsilí/²⁴. Usmrcenému zvířeti byl rituálně uťat ocas, který byl největší rychlostí nesen do královského domu Regia tak, aby bylo možno kanoucí krví skropit ohniště. O hlavu oběti pak svedli urputný zápas obyvatelé čtvrtí Via Sacra a Suburra, aby ji vyvěsili na významné budově svého bydliště. Zvítězili-li suburrští, byla triumfálně zavěšena na Mamiliově věži, v opačném případě byla připojena k ocasu oběti a vystavena na královském domě, s korunou z chlebových bochníčků. To také prozrazuje smysl oběti, která byla konána "ob frugum euentum", tedy k zajištění zdravého růstu obilí a dobré úrody. Na rozdíl od indické ašvámédhy, která se konala jen příležitostně po vítězném nastolení nového krále, byl římský rituál October equus konán každoročně. V obou případech se však obřad vztahuje k blahodárné moci krále, pro nějž / Indie / nebo pro jehož dům / Řím / musí být chráněna a vybojována oběť / Indie / nebo její část / Řím / lidmi krále proti ostatním, aby bylo dosaženo obnovení harmonie vitálního řádu a zdárného vzklíčení nové setby.

Více nás jistě překvapí spojení rituálu s bojovnickou funkcí a Martem / etrusky Maris, starolatincky Marspiter, Maspiter, Mavors, oskicky Mamers /, bohem války a boje, jemuž římscí básníci často neváhají přisoudit epitetum caecus, ve chvílích, kdy se na bojištích rozpoutá jeho zaslepená zběsilost. Archaické vědomí však jednoznačně chápe potřebu udržení rovnováhy života a jeho periodického obnovování jako otázku nelítostného zápasu s temnými silami cizoty nebytí, zániku a chaosu, které jej neustále ohrožují. Mars, božský bojovník, je tedy nejpevnější ochranou Říma a jeho obyvatel před každým agresorem, ať již viditelným či neviditelným. Ne nadarmo doporučuje Cato římskému rolníkovi, aby se k Martovi obracel s modlitbou v následujících případech²⁵ /:

nepřátelé, s nimiž   bojová akce: ti, v jejichž prospěch
je třeba bojovat :   bůh bojuje a výsledky
boje:

morbos uisos inuisosque   prohibessis   fruges frumenta grandiant beneque
uiduertatem uastitudinemque   defendas   uineta uirgultaque   eueniant
calamitates intemperiasque auerruncesque   pastores pecuaque   salua sint
bona salus ualetudoque-mihi domo
maneant   familiaeque nostrae

Bůh má tedy zabráňovat, odvracet a bránit před viditelnými i neviditelnými chorobami, před ovdověním a opuštěností, pohromami a nepohodou a to tak, aby plody a obilí i vinice a keře rostly a dobře prospívaly, aby pastýři a stáda byli zdraví a aby blaho, prospěch a dobré zdraví setrvávalo při samotném rolníkovi, jeho domu a čeledi.

Tato odvozená archaická funkce božího bojovníka proráží později i v duchovním obraze křesťanském. K ilustraci důležitého konstatování, že totiž nejde o jakési "pohanské" či "mýtické" relikty, nýbrž o projev aspektu symbolické struktury, uijme alespoň dvou markantních příkladů k dokumentaci jevu. Křesťanský mučedník vybojovává svůj vítězný zápas v řádově vyšší formě obětí vlastního života, mnohdy spojenou s prolitím vlastní krve. Stává se Kristovým svědkem, svatým, a hagiografické prameny nešetří termíny "athleta Christi" či "miles Christi" a věřící křesťané se k němu obrací v modlitbě s prosbami o posilu, pomoc a intervenci. Jedním z posledních případů spontánního spojení násilné smrti se symbolem božího bojovníka byl bezesporu loňský 1. máj, kdy se přes noc na průčelí varšavského kostela sv. Stanislava Kostky objevila gigantická malba, zobrazující P. Jerzyho Popiełuszka jako jezdeckého svatého Jiřího, probodávajícího kopím rudého draka. V celé řadě případů se pak s kultem světce váží i prosby o dobré počasí, odvrácení a zažehnání kalamit a pohrom.

Bezesporu nejextrémnějším případem, který dobře ilustruje funkci symbolického mechanismu, je úcta svatého Donáta z Münstereifelu. Před polovinou 17. století získal kardinál Marzio Ginetti ze hřbitova u římské sv. Anežky za hradbami jakési blíže neurčené

kosti, které považoval za ostatky neznámého prvokřesťanského mučedníka / soudobé rozborů prokázaly, že šlo o roztroušené zbytky velmi mladého středověkého pohřbu/. Daroval je jezuitovi Baldasaru Ballorovi, po jehož smrti je generální vikář řádu, Florencius de Monmorency, znovu daroval roku 1652 nové jezuitské koleji v Münstereifelu u Euskirchen v německé kolínské arcidiecézi. Záhy po slavnostním přenesení bylo ostatkům připsáno jméno Donatus / zkomolením či nepochopením prostého termínu "darovaný" / a s jejich působením bylo spojeno zázračné uzdravení jednoho z jezuitů, zasaženého při bouři bleskem. Tento podnět vedl pak k vytvoření rozsáhlé legendy, která z Donáta učinila vojáka-mučedníka legie Fulminaty za časů císaře Marka Aurelia; v ikonografickém zobrazení se pak projevil plastikou legionáře, který chrání snop sklizeného obilí a zdviženou levicí láme dorážející blesky. Příklad, zvláště takto pozdní, je pro nás dnes zajímavý především tím, v jak krátké době se z neznámého na základě předpokladu, že jde o mučedníka, stal bojovník-legionář a posléze "Wetterpatron". Přitom bezesporu nejde ani tak o dílo promyšlené záměrné fabulace, jako spíše o projev spontánního rozvoje archaické symbolické řady v rozvíjené mysli Otců jezuitů, jejichž duchovní identitě motiv i problematika boje a zápasu nebyla nikterak cizí. Podobně se v jiném případě můžeme setkat v chrámu sv. Pellegrina v benediktinském opatství Bominaco u Aquily s rozsáhlou freskou Kalendáře diecéze Valva z druhé poloviny 13. století, kde je natolik abstraktní pojem, jakým je označení měsíce května, personifikován postavou jezdce, držícího v pravici rozvinutý květ. I v tomto případě / za laskavé upozornění a fotodokumentaci děkuji P. Václavu Steinerovi / působí v hlubině imaginace tatáž symbolická struktura, jež dává např. na pozdně románských zobrazeních sedmi svobodných umění logice podobu bojovníka s mečem a štítem - tedy symbolická funkce božího bojovníka, bránícího a obnovujícího řád jsoucího proti viditelným i neviditelným silám zániku a chaosu, jež mu hrozí pohlcením a rozkladem.

Zastavme se však ještě alespoň krátince u dalšího z nejvýznamnějších římských svátků, jímž bylo tzv. transuectio equitum, jezdecké procesí výkvětu dorostu jezdeckého stavu od Martova

chrámu u Porta Capena ke kapitolskému chrámu Jupiterovu, konané od roku 304, kdy byl svátek zaveden censorem Q. Fabiem Maxime^m, každoročně vždy 15. července. Tento svátek se vztahoval ke staré tradici, podle níž římským oddílům pod vedením diktátora Aula Postumia a velitele jízdy Tita Aebutia, bránícím římskou samostatnost proti vyhnaným Tarquiniům a jejich latinským spojencům v bitvě u Regillského jezera u Tuscula roku 499 před Kristem, poskytli zázračnou pomoc mýtičtí Blíženci Castor a Pollux a sami donesli do Města zprávu o vítězství^{27/}. Již za pouhých patnáct let po události postavil na římském Foru roku 484 př. Kr. oběma Dioskúřům chrám syn diktátora Aula Postumia, aby tak naplnil slib, kterým se jim jeho otec ve víru boje zavázal. Ke stavbě bylo zvoleno místo těsně vedle tzv. Lacus Juturnae, malého jezírka u nějž došlo ke zjevení / výzkum roku 1902-1903 zde odhalil fragmenty jezdeckých soch obou hrdinů/ Kult, soustředěný především k postavě Castora, se projevil dokonce zavedením zvláštní formule přísahy - "ecastor". Dioskúřové se stali patrony, ochránci a přímluvci jezdeckého stavu, bojovnými pomocníky v nouzi a ohrožení na zemi i na moři, modelovými postavami šlechtitelských bojovníků. Mladému římskému jezdci byl Castor vzorem a pomocníkem přinejmenším ve stejné míře, v jaké jí byl později svatý Jiří středověkému rytíři. Právě-li na sklonku třináctého století Ramón Lull ve svém Libre qui és de l'orde de cavalleria /I/5: "Lásku a bázeň je třeba užít proti nesvornosti a pohrdání řádem. Proto je třeba, aby rytíř pro ušlechtilost svého ducha a dobré mravy, jakož i pro nejvyšší čest, jíž se mu dostalo tím, že byl vybrán mezi všemi a obdařen zbraní a koněm, byl milován a obáván národy, aby tak láskou obnovil prvotní harmonii na zemi a bázní jí navrátil pravdu a spravedlnost", dozrává po staletíhvize univerzálního římského míru - pax romana - rodící se v srdcích mladičkových jezdců, iniciovaných poutí od hrozivého a obávaného Marta k milosrdnému Otci Jupiterovi, svrchovanému pánu řádu bytí.

Malá spomienka

Spomienka na všetkých verných zomrelých 2.novembra nám vždy znovu pripomína našich drahých, ktorí nás predišli na večnosť. Naš život je pominateľný, nemôžeme sa vyhnúť smrti. Nevieme dňa ani hodiny, kedy nás Pán Boh povolá z tohto života do večnosti a nevieme ani akým spôsobom. Tento rok sme spomínali i na našich predchodcov, bohoslovcov Nepomucena, ktorých si Pán života a smrti povolal k sebe v mladom veku, ešte pred splnením túžby stať sa kňazmi.

Boli to nasledujúci bohoslovci:

Bonaventúra Pištěk, narodený 28.6.1910 vo Viedni. Do Ríma prišiel na jeseň 1929, práve keď sa otváral novopostavený seminár - Pontificio Collegio Nepomuceno, z diecézy Hradec Králové. Cez letné prázdniny v roku 1931 odišiel z Ríma domov pre zdravotné ťažkosti, kde počas kúpania v rieke Labe sa utopil 26.7.1931. Pochovaný je pravdepodobne v Zádolí pri Vysokom Mýte.

Andrej Varga, narodený 14.2.1920 v Nižnom Sebeši na východnom Slovensku. Po troch rokoch teologických štúdií v Bratislave, prišiel v roku 1941 do rímskeho Nepomucena dokončiť štúdiá. Dňa 6.8.1942 sa utopil pri kúpaní v mori pri Fiumicine. Pochovaný je v hrobke nemeckého kňazského kolégia Anima na rímskom cintoríne Campo Verano.

Dezider Varinský, narodený 10.12.1925 v obci Paderovce, okres Trnava. Pre "nespoľahlivosť" musel opustiť po troch semestroch Právnickú fakultu bratislavskej univerzity. V roku 1952 emigroval do Nemecka, kde sa rozhodol pre kňazskú dráhu. Nasledujúci rok prišiel do rímskeho kolégia sv.Jana Nepomuckého. Zomrel náhle a nečakane po ľahšej operácii 25.4.1956. Pochovaný je v hrobke Nepomucena na Campo Verano.

Zomrel bývalý špirituál P.Václav Feřt, SJ

Narodil sa 23.12.1903 v Rožďalovicích u Jičína. Po štúdiach na gymnáziu v Prahe-Bubenci prišiel v r.1923 do seminára Bohemikum v Ríme študovať teológiu. Po dvoch rokoch vstúpil do noviciátu k jezuitom. Na kňaza bol vysvätený v r.1933. Od r.1945 do r.1951 bol špirituálom v Nepomucene. Zomrel v Ríme 4.4.1986 po ťažkej chorobe. Pohrebných obradov sa zúčastnilo vyššie 60 kňazov. Hlavným celebrantom bol Otec biskup Dominik Hrušovský. Prítomní boli aj Otec kardinál Jozef Tomko a Otec biskup Pavol Hnilica. Pochovali ho v jezuitskej hrobke na Campo Verano.

Requiem aeternam dona eis Domine
et lux perpetua luceat eis !

Kňazské a životné jubileá našich kňazov

Srdečne sme blahoželali otcovi biskupovi Dominikovi Hrušovskému, ktorý sa 1.júna 1986 dožil životnej šesťdesiatky.

50 rokov kňazstva: 6.7.1986 Mons. Jozef Vavrovič
19.12.1986 Mons. Peter Lekavý
19.12.1986 Mons. František Planner
19.12.1986 D.p. Josef Wallouschek

25 rokov kňazstva: 23.12.1986 Prof. Karel Skalický
23.12.1986 D.p. Josef Šach
23.12.1986 D.p. Jozef Viater

75 rokov života: 6.1.1987 Prof. Anton Šurjanský
10.2.1987 D.p. Josef Wallouschek

Nedožitých 75 rokov: Štefan Duraj n.1.5.1912 z.12.3.1936

70 rokov života: 5.4.1987 D.p.František Ríha

60 rokov života: 3.3.1987 Prof.Josef Krejčí
13.3.1987 Mons.Jozef Zlatňanský
28.3.1987 D.p.Jozef Martinkovič
13.4.1987 D.p.Štefan Vagovič
15.5.1987 Mons.Andrej Šinal

Nedožitých 60 rokov: Antonín Tůma n.11.4.1927 z.1.5.1954
Mons.J.Sychra n.30.6.1927 z.26.2.1983

-gv-

Pro memoria

Všetkým našim čitateľom patrí naše "Pán Boh zaplať" za modlitby,ktoré za nás prednášate Všemohúcemu. Osobitne sa však chceme poďakovať tým dobrodincom,ktorí aj finančne podporili náš časopis.

Za 500 DM veľmi pekne ďakujeme P.Karlovi Patzeltovi z Nemecka. Pani Zdena Pollaková zo Švajčiarska nám poslala 100 SFr a po 20.000 lír sme dostali od P.Iva Císaře, P.Jiřího Jeřábka, P.Josefa Krejčího, P.Petra Eliáše, P.Emila Černaja SVD, od P.Františka Hrdýho a od P.Jana Holasa. Za 20 \$ ďakujeme dr.Milanovi Berešovi z USA.

Ešte raz, všetkým "Pán Boh zaplať" !

Redakcia

VŠETKÝM NAŠIM ČITATEĽOM A DOBRODINCOM
POŽEHNANÉ VIANOCE A V NOVOM ROKU 1987
HOJNOSŤ BOŽÍCH MILOSTÍ OD PÁNA BOHA
VYPROSUJÚ

predstavení a seminaristi
NEPOMUCĚNA

DODATEK K BRÁZDĚ č. 1/1986-87 ze dne
13. prosince 1986

Ještě po uzávěrce jsme dostali do redakce oblíbenou Kroniku, kterou rádi otiskujeme i když jenom jako dodatek. Děkujeme za pochopení.

Redakce

K R O N I K A

Když jsme na sv. Vojtěcha tiskli poslední Brázdou, počítali jsme s vydáním dalšího čísla ještě před odjezdem na prázdniny. Události, které se staly, by si to zaslouhovaly. Ale stav zařízení, které máme k dispozici, a také konec školního roku oddálily toto číslo až na tento měsíc. Ale postupně k průběhu našeho života.

Nhned týden po velikonočních (13. 4.) přijal náš spolubratr Ján Kočiar akolytát. Je nyní povolán ke službě oltářní a je tedy před diakonským svěcením.

Tradičně již sv. Vojtěcha (23. 4.) slavíme v kostele sv. Bartoloměje. Celebroval mons. Planner spolu s P. Steinerem a P. Simandlem. V homilii mons. Planner vzpomněl vyjimečnost světova ducha a na tomto příkladě připomněl obtíže kněžského díla. Jako studenti bohosloví rádi přijímáme rady v tomto smyslu.

Fak byla ohlášena cesta do Beneventa. V Itálii je rozšířena úcta k Pražskému Jezulátku a Italové si jsou vědomi původu této úcty. Proto jsme byli pozváni na svěcení (17. 5.) nového oltáře v sanktuáriu Pražského Jezulátka. Rozdělili jsme se s místními kolegy o ministrantování a o zpěv. Naše pomoc byla odměněna prohlídkou městských pamětihodností.

Keděle Nejsvětější Trojice (25. 5.) znamenala určité vyvrcholení seminárního života. Naši dva diakoni Jan Bárta a Ivan Kůtný byli přihlášení na kněžské svěcení, které Sv. Otec vykonal v bazilice sv. Petra. Pro úplnost ještě uvádím, že bylo svěceno i několik členů komunity "Sede Sapientiae", jež je s námi v koleji, a také selección Michal Klencnt. Druhý den naši dva novokněží sloužili primice. F. Jan Bárta jí sloužil v kolejní kapli. Homilii pronesl P. Kolářek. Zlázene si otázku,

zda toto kázání nebyla velepfáseň v próze, která meditovala o setkání novokněze s Duchem sv. Tjž den večer sloužil v kapli Slovenského ústavu svojí primici P. Ivan Kůtný. Je již tradicí, že kazatelem bývá O. biskup Dominik. V jeho homilii proběhla vzpomínka na celá desetiletí nazpět a na tehdejší zvyklosti. Oba kněží zůstávají ještě v koleji a budou dále studovat.

Svátek Těla a Krve Páně se v Bolseně slavil 1. června. Jako každý rok i letos jsme přispěli svojí pomocí v procesí. Mši sv. sloužil P. Bírta. Kazatelem byl jeden z místních kněží, který starobylý zázrak vložil jako zázrak, kterým Kristus opět vydal své svědectví celé církvi.

Ke konci zkušebního období zavítal (21. 5.) do koleje O. biskup Dominik. Tehdy vysvětil na diakony Gejzu Veselého a Rudolfa Masláka a udělil lektorát Pavlu Brzému, Jindřichu Holečkovi a Janu Vokálovi. Opět další alumni jsou dále na cestě na vinici Páně.

Na konci června se alumni rozejeli na prázdniny. Někdo splnil ještě v červnu, někdo nechal na říjen povinnost odpracovat několik dnů na potřebných pracích. Vesněs to bylo lakováni. Do dne odjezdu se tedy některá místa svítila novotou. K tomu nepřispěli ale jen alumni. Byli zde také sklenáři, kteří osadili čtyři nové vitráže, takže na "avé světce" (sv. Jana Sarkandera a sv. Jana Nepomuka Neumanna) čekají již jen dvě okna v kolejší kapli. Modlitbou děkujeme dobrodincům nejen za tuto výzdobu, ale nyní na konci školního roku také za podporu, která umožňuje naši cestu za Kristovou výzvou.

O prázdninách jsme si takové malé setkání udělali v Ellwangen. Přijel O. biskup Jaroslav a mnoho kněží. Tradiční cyrilo-metodějská pouť byla spojena s kněžským svěcením Zarla Janouška. V homilii hovořil O. biskup o poslušnosti, která z kněžství vyplývá.

Prázdniny jsme strávili různě. Pro naše novokněze byly příležitostí nad jiné vhodnou pro řadu primic v krajaňských duchovních správách.

I letos naše prázdniny končily setkáním ve Sv. Martinu. V tanzim doně Velehradu jsme pobýli od 16. do 26. září. Na programu bylo několik zajímavých přednášek, několik výletů. A také setkání s oběma našimi O. biskupy Dominikem a Jaroslavem, jehož náplní byl výklad církevní-právních a pastoračních směrnic pro duchovní správu Čechů a Slováků v zahraničí.

Svátek sv. Václava jsme oslavili již v Římě. Mši sv. sloužil v kolejni kapli P. Václav Flíšek a mnoha koncelebranty. Kázatelem byl P. Špidlík, který prosluliv o eschatologickém poselství světova mučednictví. Mše sv. u oltáře sv. Václava ve svatopetrské bazilice jsme se letos nezúčastnili. Tuto mši sv. sloužil až 29. září večer mons. Planner a my jsme již v tuto dobu byli mimo Řím.

Odpoledne 29. září jsme opustili kolej a Řím. Naším cílem byla Ariccia, účelem pobytu (až do 5. října) byly exercicie. Dával je O. biskup Dominik Kašata. Námětem promluv byla meditace. Konkrétně nás exercitanti učil využití autosugesce a vizuálních pomůcek. Především posledně jmenovaný způsob můžeme v římských chrámech nesčíslněkrát aplikovat.

Po návratu z exercicií již nás čekala univerzita. Bylo ještě možno využít zbytku zkouškového období; a již od 14. října začaly přednášky.

Ještě v říjnu (16. 10.) se ve velkém salóně rozezněly hudební nástroje. Na cestě z hudební soutěže ve Florencii se u nás zastavil houslista Tomáš Tuláček. Za klavírního doprovodu sl. Nottingham přednesl několik skladeb od Dvořáka, Bacha, Mozarta a Janáčka. Provedení bylo perfektní a prociťené.

Hned na počátku nového měsíce (2. 11.) dostala kolej vzdánou návštěvu. Byl to František kardinál Tomášek. V kratičkém rozhovoru rozdal našim srdcím zrnka posily.

Bazar sv. Zuzany se letos pořádal 8. listopadu. Ač jsme se z velké části ošatili, zbylo ještě mnoho na pultech. Většina věcí se pak prodala, a tak bazar splnil svůj dobročinný účel.

Sobota 6. prosince byla duchovně velmi bohatá. Jednak to byla duchovní obnova, kterou vedl P. Špidlík. Vzhledem k brzkému mariánskému svátku rozhodl se pohovořit o některých mariánských dogmatech. Před očima nám při jeho výkladu tanula galerie patnácti století a poklady vězatých kostelů. Jsou to detaily, ale velmi pomohou porozumět uměleckému i teologickému vyjádření. A protože sv. Mikuláš, který je tento den v kalendáři, má na křesťanském východě velkou úctu, je to příležitost sloužit mši sv. v byzantsko-slovanském ritu. Sloužil ji P. Špidlík a přesně řečeno byla to liturgie sv. Jana Zlatoustého. Kolejni kaple byla drobnějším zařízením přizpůsobena tomuto obřadu. Něha a tajemnost znějící ze zpěvu P. Špidlíka ladila s vystavenými symboly. K odpočívání P. Špidlíkovi byl při-

praven malý sbor, který byl složen z našich spolubratří a který se s veškerou vlní věnoval svému školu. I lektor - byl jím Jáno Kuchárik - vyložil svoji verzu mezi cyrilské litery. Celebrace východní liturgie není samočelná, ale zasvěcuje do jejího tajemství a symboliky a podílí se na tom, aby se jí dostalo náležitě úcty.

Druhý den (7. 12.) byl v koleji očekáván Mikuláš. Nejprve Mons. Planner sloužil mši sv. Pak se štibetající želádka, vesměs to české děti žijící trvale či přechodně v Šimě, se svými doprovody přesunula do refektáře, kam pak přišel i sám Mikuláš se svojí andělsko-čertovskou družinou rozdávat dárky. Celý večer se rozvinul v malou zábavu, při které děti zapoměly i na tu trochu strachu, kterou dostaly z opravdu čertovsky vypadajícího čerta.

Školní rok je již v běhu. Každá modlitba budí požádání všem, kteří nám jej umožňujete. Když se zamýšlíme nad tím, co asi přinese, počítáme diakonská a kněžská svěcení. To je vyvrcholení seminárního života, který jako stupínky má přijímání ministrů a vítání nových alumnů. Společné modlitby jsou pomocí na této cestě.